

Innehåll

1	Promemorians huvudsakliga innehåll.....	5
2	Författningsförslag	7
2.1	Förslag till lag om upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning.....	7
2.2	Förslag till förordning om upphävande av förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning	7
3	Bakgrund	9
3.1	Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning	9
3.2	Annan reglering av betydelse	12
3.2.1	Informationskrav.....	12
3.2.2	Stöd till kommersiell service	14
4	Övervägande och förslag	17
5	Konsekvensbeskrivning	21
6	Ikraftträdande.....	23
	Bilaga 1 Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning.....	25

Bilaga 2 Förordning (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning.....	29
---	-----------

1 Promemorians huvudsakliga innehåll

Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning gäller när en näringsidkare yrkesmässigt säljer varor till konsumenter i tillfälliga lokaler, varubussar, vid marknads- och torghandel eller liknande. Lagen syftar dels till att ge konsumenter möjlighet att komma i kontakt med näringsidkare för att kunna hävda sina rättigheter i samband med köp vid tillfällig försäljning, dels till att främja konsumenters långsiktiga intresse av tillgång till god kommersiell service när det gäller viktiga basvaror. I lagen finns därför regler om näringsidkares informationsskyldighet vid tillfällig försäljning och om kommunala föreskrifter om att tillstånd för sådan försäljning kan införas. I promemorian konstateras att det i dag finns annan reglering som kan tillämpas för att bättre tillgodose konsumenters behov av information och långsiktig tillgång till kommersiell service. Det finns därför inte längre något behov av en fortsatt särreglering av den tillfälliga försäljningen. Lagen om tillfällig försäljning föreslås därför upphöra att gälla vid utgången av april 2011.

Regleringen av den tillfälliga försäljningen har tidigare varit föremål för översyn i departementspromemorian *Översyn av lagen om tillfällig försäljning* (Ds 1998:6). Förslagen i denna promemoria utgår till stor del från den tidigare promemorians förslag.

2 Författningsförslag

2.1 Förslag till lag om upphävande av lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning

Härigenom föreskrivs att lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning ska upphöra att gälla vid utgången av april 2011.

2.2 Förslag till förordning om upphävande av förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning

Härigenom föreskrivs att förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning ska upphöra att gälla vid utgången av april 2011.

3 Bakgrund

3.1 Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning

Tillfällig försäljning regleras genom lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning. Lagen är tillämplig när en näringsidkare yrkesmässigt säljer varor till konsumenter i tillfälliga lokaler, varubussar, vid marknads- och torghandel eller liknande. Undantagna är försäljning som bedrivs stadigvarande från ett fast tillverknings- eller försäljningsställe eller i omedelbar anslutning till något sådant ställe (1 §).

Lagen har ett uttalat konsumentperspektiv och syftar dels till att ge konsumenterna möjlighet att hävda sina rättigheter i samband med köp vid tillfällig försäljning, dels till att främja konsumenternas långsiktiga intresse av tillgång till god kommersiell service när det gäller viktiga basvaror (prop. 1990/91:17 s. 15 f.). För att uppnå dessa båda syften finns det i lagen bestämmelser om informationsskyldighet i samband med tillfällig försäljning och om att krav på tillstånd för sådan försäljning kan införas.

Informationsskyldighet

Vid tillfällig försäljning ska en näringsidkare genom en väl synlig skylt eller på något annat verksamt sätt informera konsumenten om sitt namn, postadress och telefonnummer. Om det pris som

konsumenten sammanlagt ska betala överstiger 300 kronor ska informationen dessutom lämnas skriftligen till konsumenten (2 §). Syftet med bestämmelsen är att underlätta för konsumenter att nå tillfälliga försäljare för reklamationer och liknande (prop. 1990/91:17 s. 18). Den skriftliga informationen ska överlämnas i samband med köpet och detta görs enklast genom att uppgifterna finns på kvitton eller förtryckta kort (a.a. s. 30).

Att uppsåtligt eller av oaktsamhet bryta mot informationsskyldigheten är straffsanktionerat med böter (11 §).

Föreskrifter om tillståndskrav

Regeringen har genom lagen om tillfällig försäljning (3 §) möjlighet att utfärda föreskrifter om tillståndskrav för tillfällig försäljning av vissa viktiga basvaror om det behövs med hänsyn till varuförsörjningen i ett område. Regeringen har genom förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning överlåtit till kommunerna att meddela föreskrifter om krav på tillstånd.

Möjligheten att kräva tillstånd har motiverats med att den tillfälliga försäljningen i vissa fall kan utgöra ett hot mot konsumenternas långsiktiga intresse av tillgång till kommersiell service genom att den riskerar att konkurrera ut den fasta handeln i vissa delar av landet, främst i glesbygd (a.a. s. 16 och 21).

Föreskrifter om tillståndskrav får endast avse kläder, skor och sådana livsmedel som inte är avsedda för förtäring på stället (3 §). Tillståndskrav kan begränsas till att avse vissa varor eller vissa försäljningsformer. Tillståndskrav kan också begränsas till att avse del av en kommun eftersom varuförsörjningssituationen kan vara helt olika på olika platser (a.a. s. 21 och 31). Tillfällig försäljning utan föreskrivet tillstånd är straffsanktionerat med böter (11 §).

Tidigare översyn

Lagen om tillfällig försäljning har tidigare varit föremål för översyn. År 1998 föreslogs i promemorian *Översyn av lagen om tillfällig försäljning* (Ds 1998:6) att systemet med föreskrifter om tillståndskrav skulle avskaffas. Detta motiverades med att endast få kommuner ansett att det behövdes sådana föreskrifter. Av landets då 286 kommuner hade 16 antagit föreskrifter om tillståndskrav. Endast ett fåtal av dessa hade funnit föreskrifterna effektiva. Slutsatsen var att andra åtgärder i utvecklande och förebyggande syfte för att behålla god tillgänglighet till kommersiell service i glesbygd och mindre kommuner är mer effektiva.

I promemorian gjordes vidare bedömningen att det inte framkommit någon anledning att ändra informationsskyldigheten som sådan. Däremot konstaterades att efterlevnaden och tillsynen av informationsskyldigheten var mycket bristfällig, bl.a. beroende på att polisen av resursskäl inte hade möjlighet att prioritera denna typ av ärenden. I syfte att effektivisera tillsynssystemet föreslogs att överträdelser av bestämmelserna om informationsskyldighet skulle avkriminaliseras och att det i stället skulle införas ett system med administrativa avgifter. Förslaget innebar att i första hand kommunerna skulle ges rätt att utöva tillsyn och att ta ut en administrativ avgift vid överträdelse av informationsskyldigheten.

Promemorians förslag innebar vidare att lagen om tillfällig försäljning skulle upphävas och att bestämmelserna om informationsskyldighet skulle föras in i en ny lag om konsumentinformation vid tillfällig försäljning.

Promemorian remissbehandlades men ledde inte till någon lagändring. Remissinstanserna var i huvudsak positiva till att upphäva möjligheten att besluta om tillståndskrav.

Remissinstanserna var även positiva till att behålla informationskravet som sådant även om det framfördes olika uppfattningar om hur tillsynssystemet borde utformas.

3.2 Annan reglering av betydelse

Vid sidan av den särskilda regleringen i lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning finns annan reglering av betydelse för den tillfälliga försäljningen och konsumenternas behov av information och en tryggad varuförsörjning.

3.2.1 Informationskrav

Marknadsföringslagen

I marknadsföringslagen (2008:486) finns allmänna bestämmelser om krav på information som ska lämnas vid näringsidkares marknadsföring av produkter till konsumenter. Definitionen av vad som ska anses vara marknadsföring i lagens mening är bred och inbegriper information som lämnas före, under eller efter försäljning (3 §). Information som lämnas vid ett försäljningstillfälle anses därför vara marknadsföring. Enligt 9 § andra stycket ska det tydligt framgå vem som svarar för marknadsföringen. Av bestämmelsen om s.k. köperbudanden i 12 § följer att en näringsidkare som erbjuder eller marknadsför en bestämd produkt och anger ett pris även ska lämna viss annan väsentlig information, däribland uppgifter om sin identitet och geografiska adress. Utelämnande av sådan information anses utgöra vilseledande marknadsföring enligt lagens mening. Sådan vilseledande marknadsföring anses vara otillbörlig om den påverkar eller sannolikt påverkar mottagarens förmåga att fatta ett välgrundat affärsbeslut (8 §).

En näringsidkare vars marknadsföring är otillbörlig kan förbjudas att fortsätta med denna eller med någon annan liknande åtgärd (23 §). En näringsidkare kan också åläggas att lämna väsentlig information (24 §). I lagen finns också bestämmelser om vite (16 §) och marknadsstörningsavgift (29 §).

Lagen om tjänster på den inre marknaden

Även i lagen (2009:1079) om tjänster på den inre marknaden finns bestämmelser om näringsidkares informationsskyldighet av betydelse för tillfällig försäljning. Lagen genomför Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 27.12.2006, s. 36), det s.k. tjänstedirektivet. Av förarbetena framgår att tillfällig försäljning faller inom tjänstedirektivets och lagens tillämpningsområde eftersom själva tillhandahållandet av en vara anses utgöra en tjänst i direktivets mening (prop. 2008/09:187 s. 125).

Informationsskyldigheten enligt lagen om tjänster på den inre marknaden innebär att en tjänsteleverantör alltid och på eget initiativ ska ge tjänstemottagare information som gör det möjligt att komma i kontakt med leverantören. I förekommande fall ska information också lämnas om bl.a. registreringsnummer eller motsvarande identifieringsuppgifter. Denna information ska finnas lätt tillgänglig för tjänstemottagaren på platsen för avtal eller utförande, på elektronisk väg eller i informationshandlingar om tjänsten. Den ska ges på ett klart och entydigt sätt och i god tid innan avtalet ingås eller, om skriftligt avtal inte finns, innan tjänsten utförs (16 §).

Om en tjänsteleverantör inte lämnar föreskriven information ska marknadsföringslagen tillämpas, med undantag av bestämmelserna om marknadsstörningsavgift. Sådan information ska anses vara väsentlig enligt 10 § tredje stycket

marknadsföringslagen och ett utelämnande anses utgöra vilseledande marknadsföring (18 §).

3.2.2 Stöd till kommersiell service

För att främja tillgången till kommersiell service i gles- och landsbygd kan ekonomiskt stöd ges till kommuner och vissa näringsidkare enligt förordningen (2000:284) om stöd till kommersiell service. Stödet till kommersiell service lämnas för att det ska kunna upprätthållas en försörjning av dagligvaror och drivmedel som är tillfredsställande med hänsyn till geografiska och befolkningsmässiga förhållanden. I vissa fall kan stöd även lämnas till fackhandelsservice (8 §). Stödet lämnas endast om kommunen planerat varuförsörjningen på ett sådant sätt att behovet av stöd kan bedömas (6 §). Stödet till kommersiell service kan lämnas som investeringsbidrag, investeringslån, servicebidrag och statligt hemsändningsbidrag till kommuner (9 §).

Stödet till kommersiell service är ett viktigt verktyg i länens arbete inom det kommersiella serviceområdet och det kan ofta kombineras med andra insatser, exempelvis inom ramen för kompetens- och utvecklingsprogram riktade till dagligvaruhandlare i gles- och landsbygder. Totalt beviljades under 2008 stöd till kommersiell service med 34,5 miljoner kronor (prop. 2009/10:1, utgiftsområde 19, s. 33).

Stöd kan även beviljas i form av projektmedel enligt förordningen (2003:596) om bidrag för projektverksamhet inom den regionala tillväxtpolitiken. Sådant stöd har t.ex. beviljats till kompetensutvecklingsprojekt riktade till ägare och anställda i dagligvarubutiker. Vidare kan nämnas att Konsumentverket mellan åren 2002–2008 medverkat till genomförandet av kompetens- och utvecklingsprogrammet "Affär på landet" med betydande insatser vad gäller kompetensutveckling, program för ägaröverlåtelse och egenkontroll, hjälp vid ombyggnader samt lokal samverkan.

Regeringen beslutade i december 2008 att ge Konsumentverket i uppdrag att utarbeta riktlinjer för framtagande av regionala serviceprogram, som ersätter de tidigare lokala utvecklingsprogrammen för kommersiell service. Tillväxtverket har därefter fått i uppdrag att stödja länsstyrelser och berörda regionala självstyrelseorgan samt samverkansorgan i framtagande av dessa program som syftar till en ökad tillgänglighet till kommersiell service för medborgare och näringsliv i gles- och landsbygder. Programmen ska tas fram och genomföras 2009–2013. Arbete i programform avser att skapa förutsättningar för samarbete och samverkan mellan olika aktörer och insatser inom den regionala tillväxtpolitiken.

Konsumentverket fick även i uppdrag att föreslå fördelning och utbetalning av ytterligare 30 miljoner kronor till länsstyrelser och berörda regionala självstyrelseorgan samt samverkansorgan.

Slutligen kan nämnas att regeringen i december 2008 gav länsstyrelserna i Värmlands och Dalarnas län i uppdrag att utreda och sprida kunskap om insatser inom det kommersiella serviceområdet. Under 2009 fick också Tillväxtverket i uppdrag av regeringen att stimulera framtagandet av lokala lösningar och initiativ på serviceområdet (prop. 2009/10:1, utgiftsområde. 19, s. 47).

Kommuner ges även övergripande möjlighet att sörja för kommersiell service i glesbygd genom plan- och bygglagen (1987:10) och kommunallagen (1991:900).

Kommuner har ett övergripande ansvar för att alla kommuninvånare har god tillgång till dagligvaror. Enligt förarbetena till plan- och bygglagen bör konsumenterna ha tillgång till ett allsidigt sammansatt utbud av varor och tjänster och kunna prioritera mellan t.ex. låga priser, närhet till butiken och hög servicegrad. Kommunen har ett ansvar för att markens användning planeras så att denna valfrihet så långt möjligt skall kunna upprätthållas (prop. 1985/86:1, s. 576). Kommuner kan i detta syfte styra detaljhandelns placering. I detaljplaner får kommuner bestämma om byggnaders användning. Bestämmelser

som närmare reglerar möjligheter att bedriva handel får dock endast meddelas om det finns skäl av betydande vikt (5 kap. 7 § plan- och bygglagen).

4 Övervägande och förslag

Förslag: Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning och förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning upphävs.

Skälen för förslaget: Den särskilda lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning har ansetts motiverad för att skydda konsumenternas intressen av att kunna hävda sina rättigheter efter köpet och långsiktigt få sin varuförsörjning säkrad. Behovet av att skydda konsumenternas intressen gör sig fortfarande gällande i båda dessa avseenden. Det finns dock numera annan reglering – som i viss mån har samma syfte som den särskilda regleringen av tillfällig försäljning – som kan tillämpas för att tillvarata konsumenternas intressen. Det finns därför nu anledning att överväga behovet av en fortsatt särreglering av den tillfälliga försäljningen.

Informationsskyldigheten

Syftet med det särskilda informationskravet i lagen om tillfällig försäljning är, som redan har framgått, att underlätta för konsumenterna att nå tillfälliga försäljare för reklamationer och liknande. Behovet av information om vem som svarar för en viss försäljning anses särskilt framträdande när försäljningen sker vid ett tillfälligt försäljningsställe.

Vid den översyn som resulterade i promemorian *Översyn av lagen om tillfällig försäljning* framkom att efterlevnaden och tillsynen av den straffrättsligt sanktionerade informationsskyldigheten var mycket bristfällig, bl.a. beroende på att polisen av resursskäl inte hade möjlighet att prioritera denna typ av ärenden. Det finns inte anledning anta att situationen nu skulle vara annorlunda.

Som framgår av avsnitt 3.2.1 har en ny marknadsföringslag (2008:486) införts 2008 som på ett tydligare sätt reglerar näringsidkarens skyldighet att lämna information om sin identitet och geografiska adress. Denna marknadsrättsligt sanktionerade informationsskyldighet gäller vid s.k. köperbudanden och inträder redan vid själva saluhållandet av en vara.

Även enligt den nyligen införda lagen (2009:1079) om tjänster på den inre marknaden gäller en marknadsrättsligt sanktionerad informationsskyldighet beträffande näringsidkarens namn, postadress och telefonnummer.

Mot denna bakgrund kan det konstateras att det konsumentskyddande syftet med det särskilda informationskravet vid tillfällig försäljning numera kan tillgodoses på andra mera ändamålsenliga sätt än genom den särskilda lagen om tillfällig försäljning. Det särskilda informationskravet behövs därmed inte längre och bör avskaffas. Även regelförenklingsskäl talar för ett avskaffande.

Föreskrifter om tillståndskrav

Regleringen av tillståndskrav för tillfällig försäljning syftar som tidigare nämnts till att främja konsumenternas långsiktiga intresse av tillgång till god kommersiell service när det gäller vissa viktiga varugrupper. Redan i samband med 1998 års översyn konstaterades att få kommuner bedömde att det fanns behov av föreskrifter om tillståndskrav. Av de kommuner som då hade infört sådana föreskrifter var det endast ett fåtal som fann dem

effektiva. Skriftliga och muntliga kontakter hösten 2009 med företrädare för dessa kommuner bekräftar att regleringen numera i praktiken saknar betydelse.

Som framgår av avsnitt 3.2.2. finns numera också annan reglering som kan tillämpas för att främja konsumenternas intressen i detta hänseende. De nuvarande regionala serviceprogrammen, tillsammans med förordningen (2000:284) om stöd till kommersiell service och olika andra stödåtgärder som rör kommersiell service, får anses ge kommunerna bättre förutsättningar att främja tillgången till kommersiell service än en tillståndsreglering. I likhet med vad som föreslogs i promemorian *Översyn av lagen om tillfällig försäljning* görs därför bedömningen att den särskilda tillståndsregleringen för tillfällig försäljning bör avskaffas. Även regelförenklingsskäl talar för ett avskaffande.

Som en konsekvens av det anförda bör lagen om tillfällig försäljning, liksom förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning, upphävas. Det bör medföra att de kommuner som infört föreskrifter om tillståndskrav för tillfällig försäljning får upphäva dessa.

5 Konsekvensbeskrivning

Som framgått ovan får lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning och förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning numera anses vara överflödiga. Konsumenternas intressen av att kunna hävda sina rättigheter och långsiktigt få sin varuförsörjning säkrad kan i dag tillgodoses på andra mera ändamålsenliga sätt. Ett upphävande av lagen och förordningen bedöms därför inte medföra några konsekvenser för konsumenternas möjligheter att få kontakt med en försäljare eller för en tryggad varuförsörjning. För företagens del är det en regelförenklande åtgärd, även om reglerna i praktiken inte har använts.

I och med upphävandet av lagen och förordningen behöver de företag som bedriver tillfällig försäljning inte lägga några resurser på att ta reda på om den kommun de vill bedriva försäljningen i tillämpar tillståndskrav eller inte. Konsumenternas behov av information tillgodoses genom annan lagstiftning varför det inte innebär några konsekvenser för konsumenterna att lagen upphävs. För företagen innebär det en lättnad att inte behöva ha flera olika lagar som reglerar informationsskyldigheten.

6 Ikraftträdande

Förslag: Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning och förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning ska upphöra att gälla vid utgången av april 2011.

Skälen för förslaget: Som framgått ovan fyller lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning och förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning inte längre något behov. Lagen och förordningen bör därför upphöra att gälla så snart som möjligt eller vid utgången av april 2011. Några övergångsbestämmelser bedöms inte behövas.

Bilaga 1

Lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning

Lagens tillämpningsområde

1 § Denna lag gäller när en näringsidkare yrkesmässigt säljer varor tillkonsumenter. Den skall dock inte tillämpas vid försäljning som bedrivs stadigvarande från ett fast tillverknings- eller försäljningsställe eller i omedelbar anslutning till näringsidkarens fasta tillverknings- eller försäljningsställe.

Informationsskyldighet

2 § Vid försäljning som omfattas av denna lag skall genom en väl synlig skylt eller på något annat verksamt sätt lämnas upplysning om näringsidkarens namn, postadress och telefonnummer.

Om det pris som konsumenten sammanlagt skall betala överstiger 300 kronor, skall informationen dessutom lämnas skriftligen till konsumenten.

Denna paragraf gäller inte vid sådan försäljning som omfattas av distans- och hemförsäljningslagen (2005:59). (Lag (2005:63).

2 a § Bestämmelsen om informationsskyldighet i 2 § andra stycket tillämpas inte i fråga om en tjänst som tillhandahålls av en näringsidkare som är etablerad i en annan stat än Sverige inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Lag (2009:1089).

Föreskrifter om tillståndskrav

3 § Om det behövs med hänsyn till varuförsörjningen i ett område, får regeringen i en förordning föreskriva att försäljning i området av kläder, skor eller sådana livsmedel eller snus- och tuggtobaksprodukter som inte är avsedda för förtäring på stället får ske bara efter särskilt tillstånd av den kommun där området ligger. Sådana föreskrifter skall begränsas på sätt som framgår av 5 §.

Regeringen får överlåta åt kommunerna att meddela föreskrifter som avses i första stycket. Lag (2006:822).

4 § I 3 § avses med livsmedel: varor som avses i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet, kläder: varor som avses i 61 eller 62 kap. i bilaga 1 till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan, skor: varor som avses i 64 kap. i bilaga 1 till rådets förordning (EEG) nr 2658/87. Lag (2006:822).

5 § Föreskrifter enligt 3 § får meddelas bara i fråga om försäljning som sker

- i en lokal eller ett liknande utrymme som näringsidkaren utnyttjar vid enstaka tillfällen eller för en kortare tid, eller
- från ett fordon som huvudsakligen är inrättat för försäljning eller transport av varor.

Föreskrifterna får dock inte avse försäljning

- inom en lokal där någon annan näringsidkare bedriver stadigvarande försäljning,
- från ett fordon som har ställts upp efter tillstånd enligt 3 kap. 1 § ordningslagen (1993:1617) eller på ett salutorg eller någon liknande plats som kommunen har upplåtit till allmän försäljningsplats, eller
- vid allmänna sammankomster eller offentliga tillställningar som avses i 2 kap. 1–3 §§ ordningslagen. Lag (1993:1627).

Tillstånd

6 § Frågor om tillstånd prövas av den kommunala nämnd som kommunfullmäktige bestämmer.

7 § Tillstånd skall lämnas, om försäljningen inte kan väntas medföra någon störning av betydelse för varuförsörjningen inom området.

8 § Tillstånd ges för ett bestämt tillfälle eller för en viss tid, högst tre år i sänder.

Ett tillstånd får förenas med villkor.

9 § Ett tillstånd får återkallas, om en föreskrift i denna lag eller en föreskrift eller ett villkor som har meddelats med stöd av lagen i något väsentligt avseende har satts åsido.

10 § Den kommunala nämnd som avses i 6 § skall utfärda bevis om meddelat tillstånd.

Tillståndsbeviset i original eller kopia skall föras med vid försäljningen.

Straff

11 § Till penningböter skall den dömas som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot 2 § eller 10 § andra stycket.

Till böter skall den dömas som uppsåtligen eller av oaktsamhet

1. bedriver försäljning utan föreskrivet tillstånd, eller
2. bryter mot villkor som har ställts upp med stöd av 8 § andra stycket.

I ringa fall skall inte dömas till ansvar. Lag (1991:317).

12 § Näringsidkaren ansvarar för en sådan gärning som avses i 11 §, om den har begåtts i hans rörelse och han har haft eller borde ha haft vetskap om gärningen.

Överklagande m.m.

13 § En kommunal nämnds beslut i ärenden om tillstånd enligt denna lag får överklagas hos länsstyrelsen.

Länsstyrelsens beslut får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Lag (1995:1719).

14 § Beslut i ärenden om tillstånd skall gälla omedelbart, om inte något annat föreskrivs i samband med beslutet.

Bilaga 2

Förordningen (1990:1235) om kommunala föreskrifter om tillfällig försäljning

1 § Kommunerna får meddela föreskrifter om tillståndskrav enligt 3 § lagen (1990:1183) om tillfällig försäljning.

2 § En kommuns föreskrifter enligt 1 § skall på kommunens bekostnad kungöras i länets författningssamling så snart det kan ske.

Föreskrifterna skall genom kommunens försorg anslås och föras in i minst en ortstidning.

3 § Kommunen skall se till att tryckta exemplar av föreskrifterna finns tillgängliga för allmänheten.

4 § Kommunen skall sända ett tryckt exemplar av föreskrifterna till konsumentverket.